

למנהל מחלקת-החדשות של הטלוויזיה, זיה, חיים יבין, בתפקידו כמגיש מוקד, ביום הרביעי שעבר. יבין הוא בין העיתונאים הבולטים בארץ, ואולי שדר הטלוויזיה היחיד, אשר הצליח לרסן את שר-המישפטים, שמואל תמיר.

המיר, הנוהג להשתלט בפראות ובול-גאריה על כל מיקרופון הנקלע בדרכו, נבלם בעדינות אך בתקיפות עליידי יבין ולצופי המישדר ניתן גם לשמוע את דבריו של ח"כ אבא אבן, שהיו, לכל הדעות, מאלפים, חכמים ותרבותיים יותר מאלה של תמיר.

כעסו של תמיר, בסיום התוכנית, כאשר הטיח את ניירותיו על השולחן בעוד הכרזת תרות עוברות על פני המסך, היו תעודת כבוד ליבין, ששוב התגלה כמנחה אינטליגנטי ומאוזן.

מאחרי המסך

ועדת הכספים לא שילמה

במאבק בין שר-התמורה, זבולון המר, לבין מנכ"ל רשות-השידור, יוסף (טומי) זפיר, זכה המר בניצחון ניסוף. ועדת

ח"כ זורניץ תקציב מוקצן

הכספים של הכנסת, בראשותו של ח"כ שלמה זורניץ, סרבה לאשר את תקציב רשות-השידור לשנת הכספים בשבוע שי-עבר וקיבלה את הטענות, שמאחריהן עמד המר, שהתקציב נערך בחופזה, ללא מחשבה ותוך ביוזבו רבו.

אשת-מנהל ארון מתנה יקרה

כדי שלא לשתק את עבודת התחנה אישרה ועדת-הכספים תקציב ביניים, לי-שלושה חודשים, בן 540 מיליון לירות,

הניצחון הגדול

ביום הרביעי בשבוע שעבר זומנו מנהל הטלוויזיה בערבית, יוסף זפיר, ומנהל התוכניות של הטלוויזיה בערבית, סלים פתאל, ללשכתו של מנכ"ל רשות-השידור, יוסף (טומי) זפיר.

עוד לפני שהגיעו ללשכתו של לפיד היה ברור לשניהם כי זה היום המכריע בחייהם. לפיד עמד להגיש להם את מסר קנות הבוררות של שופט בית-המישפט העליון לשעבר, צבי ברנזון, בסיכסוך ביניהם. על ברנזון היה להחליט מי מבין השניים צודק בריב הכמעט-אלים, שנמשך כבר שנים אחדות בין שני אישים אלה, ועל מי יהיה לעזוב את הטלוויזיה.

הצצה חסופה במיסמך, המשתרע על 31 עמודי פוליה, המודפסים בצפיפות רבה, הוציאה אנתרופוחה מפיו של בראל וגרמה לקפיצת שפתיו של פתאל. השופט ברנזון קבע, באופן הדר-משעני ביותר: בראל

שופט ברנזון עבודה קשה

אל ואיש אמנו של פתאל, זוכה ממרבית האשמות שהואשם בהן, ועונשו על הי-האשמות שבהן הורשע היה קל. בית-המישפט התחשב אז בעינויי-הדין שלו בהליך שנמשך למעלה משלוש שנים.

אולם יחזקאל ופתאל ניצלו את במת בית-המישפט כדי להכפיש את שמו של בראל, ותוך כדי ניצול החסינות שנותן להם בית-המישפט, האשימו את בראל, שכלל לא היה נאשם במישפט זה, בשורה של עבירות פליליות, עבירות מוסר וי-עבירות מינהליות.

אלם פתאל ויחזקאל, שאליהם הצטרף עוזר נוסף של פתאל, המפיק יעקוב למרן, לא הסתפקו בכך. הם הציפו את מוסדות המדינה בתלונות נגד בראל. הם דאגו לכך שהמישטרה תחקור בעבירות הפליליות לכאורה של בראל. פנו למבקר המדינה, לוועד עובדי-הטלוויזיה ולוועד אגודת-העיתונאים בירושלים. בראל מצא עצמו בחקירה בפני ועדות וחוקרים ונותן עדות, וזאת במקום לעשות את עבודתו כמנהל הטלוויזיה.

בנוסף לכל אלה, הוינה קבוצת פתאל את העיתונאים המסקרים את רשות-השידור בחומר רב נגד בראל. בראל, שניסה במלוא כוחו לשמור על יחסי העבודה ועל פעילות המוסד שעליו הוא מופקד, לא תמיד עמד על המישמר ולא תמיד טרח להכחיש האשמות אלה, שעכשיו התברר כי רובן ככולן היו מצויות מהאצבע. כך אירע שעיתונאים רבים, ביניהם העולם הזה, לא תמיד הצליחו להביא תמונה מאוזנת של אירועי הטלוויזיה הערבית. עזר לכל אלה גם התפקיד החדש שאותו קיבל, עזרא יחזקאל. יחזקאל הרוחק מהי-

מורח פתאל ביקורת קשה

צודק, פתאל אינו צודק. בראל יישאר מנהל הטלוויזיה ופתאל יעזוב את הטל-וויזיה.

לפיד ניסה לרכך את הגלולה המרה של פתאל. "תלחצו ידיים ותיפרדו כמו ידי-דיים", הוא הציע. פתאל סרב ועזב את החדר.

לנצל את בית-המישפט

עוד לפני שהופרדה הטלוויזיה הערבית מהעברית נלחמו ביניהם, מילחמת חרמה, שני מנהלי המחלקות בטלוויזיה הערבית, מנהל מחלקת-החדשות יוסף בראל ומנהל מחלקת-התוכניות סלים פתאל. כאשר החלט על ההפרדה ניגשו שניהם למיכרו על תפקיד מנהל-הטלוויזיה הערבית. בראל זכה במיכרו ופתאל החל במערכת השמצות, שאפילו הטלוויזיה הערבית, הידועה ביחסיה העבודה המערערים שלה, יכולה היתה ללמוד ממנה. פתאל טען כי בראל עשה מעשים בלתי חוקיים כדי לזכות במיכרו. הוא הביא דוגי-

מנהל בראז תקופה קשה

טלוויזיה הערבית, אך משום שבית-הדין המשמעתי זיכה אותו מרוב ההאשמות שי-הוטחו נגדו, היה צריך למצוא לו מישרה, סמנכ"ל רשות-השידור, שלמה עכאדי, מחסידיו של יחזקאל, הצליח לשכנע את דובר רשות-השידור, משה עמירב, לקבל את יחזקאל כעוזרו המיוחד לענייני הטלוויזיה הערבית. עבודתו של יחזקאל בפירסום תוכניות הטלוויזיה הערבית שנויה במחלוקת, אך לאיש אין ספק שיחזקאל עסק משך שנים ארוכות בטיפוח חומר נגד בראל לעיתונאים שהגיעו ללישכת דיבר-הרשות.

שקרים ועלילות

משך שבועות ארוכים חקר השופט ברנזון את כל מערכת היחסים בין בראל ופתאל, הישיבות נערכו בביתו של השופט ברחוב מרכוס בירושלים, והשתתפו בהם בראל, שלא היה מיוצג עליידי עורך דין, פתאל שהגיע תמיד בלויית עורכת דינו, נעמי וייז, ויועץ מנכ"ל רשות השידור, ארי אבנר, שייצג את המנכ"ל יוסף לפיד. ברנזון נכנס לכל טענה ולכל פרשה, שהועלו משך השנים האחרונות בסיכסוך בין השניים. הוא חקר עדים רבים, ביניהם עובדי הטלוויזיה הערבית, עובדי הטלוויזיה העברית, עובדי הנהלת רשות-השידור ואפילו את המבקרת הפני-מית של הרשות רומא אבישי. עוד לפני תחילת הבוררות חתמו בראל ופתאל על כתב-התחייבות לקיים את כל מה שי-הבורר יחליט. כתב התחייבות זה קיבל תוקף של פסק-דין.

מסקנותיו של ברנזון היו ברורות לחלו-טין. משך שנים ארוכות מירר פתאל את חייו של בראל, הפיץ עליו שקרים ועללי-לות, ניהל כנגדו מערכת השמצות, וכל זאת מבלי להתחשב בטובת מקום העבודה שלו, הטלוויזיה, ותוך הריסת המוסד. בראל מצידו, קבע ברנזון, עשה את כל המאמצים, עד כדי נכונות לוותרים איי-שיים, לרצות את פתאל, להגיע עימו להיי-דברות ולנסות ולשקם את התחנה הפגועה. ברנזון קבע שלא היה כל פגם בהתנהגותו של בראל במשך כל אותם שנים, מלבד העובדה שהוא מנהל נוקשה הדורש הרבה מאחרים ומעצמו, וגילה שורה של פגמים באישיותו ומעשיו של פתאל. מסקנתו של ברנזון היתה ברורה לחלוטין: על פתאל להתפטר מתפקידו ועל בראל להמיר שיד ולנהל את הטלוויזיה הערבית.

חבר-יועץ פאפו מופע למופת

כמוכן חבר הוועד-המנהל, עורך-הדין אהרון פאפו. פאפו טען אחרי הפסטיבל שלדעתו היה זה, "מופע בידורי למופת". הדבר היחיד המתחרה במופע בידורי למופת של פסטיבל הזמר הוא תופעות הבידוריות למופת של פאפו בישיבות הוועד-המנהל ומליאת רשות-השידור.

מתנה מקורית

מתנה מקורית ביותר העניק, לאחר בחיי רתו כמנהל הטלוויזיה, יצחק (צחי) שימעיני לאשתו, קריינית הרדיו מרים ארון. בעוד שימעיני מודיע לאשתו על הזכיה ועל כך שהיא תראה אותו, רק בעוד שלוש שנים, לאחר שתסתיים כהונה שלו, הוא נתן לה סכום של 40 אלף לירות כדי שתוכל לערוך ניתוח פלאסטי של מתיחת עור הפנים.

שהם כרבע מהסכום שאותו דרשה רשות-השידור.

כדי לאשר את תקציב תשעת החודשים הנותרים היה על קברניטי רשות-השידור לעשות שיעורי-בית ולהגיש הצעת תקציב מציאותית ומרוסנת.

פאפו כוכב עליון

מאות טלפונים ומיכתבים הגיעו לטל-וויזיה ולהנהלת רשות-השידור אחרי פס-טיבל הזמר. אזרחים נועזים מתו על הי-בויג הנורא. אל הזעם הצטרפו גם מרבית ראשי רשות-השידור והטלוויזיה. הדעה הי-כמעט כללית היא שפסטיבל הזמר של השנה היה אחד הבזיונות החמורים ביותר בכל תולדות הטלוויזיה, השוורים מפלות ובזיונות.

היחיד שיצא להגן על הפסטיבל, הוא